

trvalým. Po stránce subjektivní stačí ke skutkové podstatě Šu 183 tr. zák. úmyslné, t. j. vědomé přivlastnění si nebo zadržení věci svěřené ve smyslu právě uvedeném. První soud vykládá nesprávně náležitosti subjektivní podstaty, požaduje-li k ní úmysl věc svěřenou trvale si přivlastniti a oprávněnému disposici nad věcí navždy odnítí; toho zákon nežádá; stačí úplně, nakládá-li pachatel vědomě věcí svěřenou bezprávně, způsobem, příslušejícím pouze oprávněnému.

Čís. 1102.

Uvažuje, zda dlužno dáti porotcům dodatkovou otázku o duševní nepřičetnosti obžalovaného, nesmí sice porotní dvůr soudní zkoumati pravdivost anebo nepravdivost okolností, duševní chorobu napovídajících, ovšem ale, zda napověděná takto duševní choroba odpovídala by vůbec stavu, naznačenému v Šu 2 b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 1. února 1923, Kr II 828/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Jana O-a do rozsudku zemského trestního jako porotního soudu v Brně ze dne 20. listopadu 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy prosté dle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zamítnutí návrhů na eventuální (dodatkové) otázky, nesluší posuzovati s hlediska všeobecného důvodu zmatečnosti dle Šu 344 čís. 5 tr. ř., nýbrž jest je zkoumati s hlediska zvláštního důvodu zmatečnosti dle Šu 344 čís. 6 tr. ř., byly-li tím porušeny předpisy §§ 319 a 320 tr. ř., stanovící podmínky, za jakých soud porotní jest povinen dáti porotcům otázky onoho druhu, neboť jen porušení této povinnosti mohlo by přijíti v úvahu jako zmatek. Ani tu nelze uznati stížnost důvodnou. Povinnost soudu, dáti dodatkovou otázku ve směru Šu 2 b) tr. zák., nastala by jen tehdy, kdyby byly tvrzeny (při čemž pouhé tvrzení obhájce, nemající podkladu ve výsledcích přeličení, nepřichází v úvahu) anebo dle celého stavu porotního přeličení alespoň napovězeny skutečnosti, jež by vylučovaly přičetnost obžalovaného. Že tohoto předpokladu zde nebylo, dovodil porotní soud správně v důvodech usnesení, jímž zamítl návrh na onu otázku. Pravda ovšem, že nesejde na tom, zda porotní soud tvrzení o nepřičetnosti věří či nevěří, ježto otázka ta spadala by do oboru, vyhrazeného porotcům. Ovšem ale zkoumati jest soudu, zda duševní stav, skutečně tvrzený nebo napovězený výsledky porotního řízení, odpovídá stavu, označenému v Šu 2 b) tr. zák. čili nic, a nesmí dáti otázku dodatkovou, by sám neuváděl porotce snad v omyl, když zde tohoto předpokladu nebylo. Případnému odchýlnému svému přesvědčení mohou dáti porotci přes to výraz popřením otázky hlavní, jež pojímá v sobě i veškeré znaky subjektivní skutkové podstaty; odpadá

toliko otázka dodatková, mající za účel, porotce zvlášť ještě na tuto stránku skutkového stavu upozorniti. Totéž platí v zásadě o dodatkové otázce ve směru nutné obrany a případného jejího překročení. Očitých svědků činu zde nebylo. Správně poukázal porotní soud v důvodech svého usnesení na vlastní udání obžalovaného, jediného živého účastníka výstupu, jež naprosto vylučuje předpoklady nutné obrany, alespoň v období, kdy úmysl, zprovoditi manželku se světa, v mysli obžalovaného úplně doznal a jím byl uskutečněn. Bylať Jana O-ová v období tom vůbec již ke každému útoku nezpůsobilou, čehož si byl též obžalovaný úplně vědom. Tím ovšem odpadly samy sebou možné předpoklady eventuální otázky na zločin zabití. Neboť i kdyby tu byly dle vlastní výpovědi obžalovaného, byly by snad mohly přijíti v počátečním období výstupu ještě v úvahu, v konečném období však, kde obžalovaný dle vlastního tvrzení žijící ještě, byť i smrtelně zraněnou svou manželku potopením její hlavy do močůvky udusil, byly dle výsledků přelíčení naprosto vyloučeny. Proto ani eventuální otázka porotním soudem dána býti nesměla.

Čís. 1103.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

K pojmu řetězového obchodu a pletich.

Řetězový obchod zinkovým plechem. Pokud dopouští se řetězového obchodu komisionář.

Řetězový obchodník nemá nároku ani na občanský, natož na zisk konjunkturální.

(Rozh. ze dne 5. února 1923, Kr I 1193/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudu v Praze ze dne 8. června 1921, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle Šu 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., Richard K. mimo to přečinem dle Šu 7 čís. 3 cit. zák. — a uvedl mimo jiné

v d ů v o d e h:

Skutková podstata přečinu dle Šu 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., nepředpokládající ziskuchtivé nabývání zboží, aniž, aby pachatel koupil zboží za účelem dalšího zcizení, jest naplněna jakýmkoliv jednáním, které, vymykajíc se z řádného, zejména z rámce dovoleného obchodování, dává za vědomého spolupůsobení pachatelova těžiti osobám, při řádném přechodu zboží do spotřeby zbytečným. Zákon nerozeznává, zda tímto zbytečným mezičlánkem jest pachatel sám či jeho odběratel (dodatel) a nerozeznává ani, zda účinkovala nebo mohla účinkovati na cenu ve směru vzestupném pletichářská činnost bezprostředního pachatele, či jeho odběratele (dodatele), kteří